

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Danielem Spratkem, Ph.D. v právní věci

žalobce: MUDr. P. K.

proti

žalovanému: Krajský úřad Moravskoslezského kraje
sídlem 28. října 117, 702 18 Ostrava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. MSK 153409/2018 ze dne 3. 4. 2019,
o přestupku,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou doručenou Krajskému soudu v Brně a následně postoupenou podepsanému soudu se žalobce domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo k odvolání žalobce změněno rozhodnutí Magistrátu města Ostravy č. j. SMO/541855/18/DSČ/Jaš ze dne 13. 9. 2018 tak, že forma zavinění byla změněna z úmyslné na nedbalostní; ve zbytku bylo prvostupňové rozhodnutí potvrzeno. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), jehož se dopustil dne 13. 7. 2018, kdy řídil motorové auto mimo obec rychlostí nejméně 121 km/h, čímž překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy mimo obec o 30 km/h a více.
2. Žalobce žalobu doplnil podáním ze dne 30. 5. 2019.
3. Žalobce namítal (bez další konkrétní argumentace), že si není vědom a nebylo mu relevantně prokázáno, že by se dopustil předmětného přestupku.
4. Namítal také, že správní orgán rozhodl v jeho nepřítomnosti v rozporu s ust. § 80 odst. 4 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „PřZ“), neboť se z ústního jednání řádně, z důležitého důvodu (zaplacený zájezd do zahraničí) a včas omluvil a požádal o jiný termín ústního jednání. Žalobcova omluva z jednání 13. 9. 2018 byla učiněna písemně a včas (odeslána 12. 9. 2018). Ignorace žalobcovy omluvy je zásadní vadou řízení a postupem šikanózním a nezákonným. V důsledku tohoto pochybení správního orgánu porušil správní orgán i ustanovení § 50 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť nemohl přihlídnout k tomu, co by uvedl účastník řízení. Žalobce podotkl, že se jednalo o jeho první omluvu z prvně nařízeného jednání, nejednalo se tedy o obstrukci; protože do uplynutí prekluzivní lhůty zbývalo ještě 11 měsíců nebyl ani ohrožen veřejný zájem. V případě pochybností o důvodnosti omluvy měl správní orgán postupovat dle zásady *in dubio pro reo*.
5. Žalobce dále namítal, že žalovaný porušil ust. § 71 odst. 3 písm. a) správního řádu, neboť nevydal rozhodnutí v zákonné lhůtě.
6. Žalobce dále jednak ve vztahu k projednání věci ve své nepřítomnosti, jednak povšechně uvedl, že rozhodnutí je nepřezkoumatelné, odůvodnění rozhodnutí je v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu a že se odvolací orgán nevypořádal se všemi odvolacími námitkami a tím zatížil rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti.
7. Závěrem žalobce namítl, že ačkoli bylo prvostupňové rozhodnutí napadeným rozhodnutím změněno tak, že mu bylo kladeno za vinu méně závažné zavinění, nedošlo ke snížení trestu. Nesprávně tak byl aplikován § 37 PřZ.
8. Žalovaný v písemném vyjádření ze dne 24. 9. 2019 navrhl zamítnutí žaloby. Konstatoval, že v řízení byl zjištěn skutkový stav, o němž nebyly důvodné pochybnosti. Pokud se týče včasnosti a důvodnosti uplatněné omluvy z ústního jednání odkázal na vypořádání této námítky v napadeném rozhodnutí, kde uvedl, že žalobce podal omluvu k poštovní přepravě až 12. 9. 2018 (došla žalovanému až po vydání napadeného rozhodnutí), ačkoli mu předvolání bylo vhozeno do poštovní schránky po uplynutí úložní doby dne 5. 9. 2018, tvrzenou dovolenou nijak nedoložil; z jednání v přestupkových věcech se žalobce omlouvá opakovaně. Nadto žalovaný doplnil, že žalobce mohl případné důkazní návrhy uplatnit v průběhu celého řízení, nikoli jen u ústního jednání. K námitce o

nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že žalobce neuvádí, které námitky nebyly vypořádány. Z rozhodnutí jsou zřejmé všechny úvahy vedoucí ke skutkovým a právním závěrům.

9. Krajský soud na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s. ř. s.“), a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Za souhlasu účastníků řízení soud rozhodl o žalobě bez nařízení jednání v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s.
10. Krajský soud zjistil ze správních spisů následující skutečnosti. Správnímu orgánu I. stupně byla dne 27. 7. 2018 doručena spisová dokumentace od Policie České republiky, obsahující oznámení shora popsaného přestupku ze dne 13. 7. 2018. Dne 31. 7. 2018 správní orgán I. stupně vydal ve věci předmětného přestupku příkaz, jímž byla žalobci uložena pokuta ve výši 2 500 Kč. Proti příkazu žalobce podal 21. 8. 2018 odpor. Následně byl písemností ze dne 23. 8. 2018 žalobce předvolán k ústnímu jednání na 13. 9. 2018. V předvolání k ústnímu jednání bylo žalobci dáno poučení o tom, že v případě, že se ze závažných důvodů nemůže dostavit ve stanovenou dobu, aby toto bezodkladně osobně nebo písemně (případně v elektronické podobě se zaručeným elektronickým podpisem) oznámil s uvedením důvodů, které mu brání se ústního jednání zúčastnit, takové důvody, aby řádně dokladoval. Bylo mu současně sděleno, že za závažné důvody nelze považovat výkon podnikání či zaměstnání či jiné soukromé aktivity. Poučen byl také o tom, že pokud se na předvolání nedostaví bez náležité omluvy či dostatečného důvodu, může být věc projednána v jeho nepřítomnosti (§ 80 odst. 4 zákona o přestupcích). Bylo mu dáno poučení i dle § 33 správního řádu o možnosti zvolit si zmocněnce, také o tom, že podle § 36 odst. 1 správního řádu je oprávněn navrhopvat důkazy a činit jiné návrhy po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí a že správní orgán může usnesením prohlásit, dokdy mohou účastníci činit své návrhy. Bylo mu také dáno poučení dle § 36 odst. 2 správního řádu o právu vyjádřit v řízení své stanovisko, byla mu dána poučení i dle § 82 odst. 2, § 82 odst. 3 zákona o přestupcích, o právu dle § 38 správního řádu a dále byl poučen dle § 36 odst. 3 správního řádu o tom, že při ústním jednání mu bude dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí před jeho vydáním. Z připojené doručanky plyne, že žalobci bylo předvolání k ústnímu jednání včetně výše uvedených poučení doručeno fikcí dne 3. 9. 2018 a do jeho domovní schránky vloženo 5. 9. 2018. Dne 13. 9. 2018 proběhlo v nepřítomnosti žalobce ústní jednání a bylo vydáno napadené rozhodnutí, jímž byla žalobci uložena pokuta ve výši 2 500 Kč. Následujícího dne byla správnímu orgánu doručena omluva žalobce, že se omlouvá z jednání nařízeného na 13. 9. 2018 z důvodu čerpání dovolené. Omluva byla podána k poštovní přepravě 12. 9. 2018 v Havířově. Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal žalobce blanketní odvolání. Usnesením ze dne 11. 10. 2018 byl žalobce vyzván, aby jednak doplnil odvolání ve lhůtě 5 dnů od doručení usnesení s výzvou. Dne 25. 10. 2018 žalobce požádal o prodloužení lhůty, jemuž nebylo vyhověno. Žalobce doplnění odvolání zaslal až 7. 11. 2018, 14. 11. 2018 a 15. 11. 2018. Usnesením ze dne 20. 11. 2018 byl žalobce vyzván k podpisu doplnění odvolání ze 14. 11. 2018, čemuž tento vyhověl. Dne 3. 4. 2019 vydal žalované napadené rozhodnutí, jež nabylo právní moci dne 6. 5. 2019.
11. Krajský soud se nejprve zabýval žalobcovou námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Pokud by totiž napadené rozhodnutí skutečně vadou nepřezkoumatelnosti

trpělo, tedy žalovaný by se nevypořádal s odvolacími námitkami žalobce, nezbylo by soudu než postupovat podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a napadené rozhodnutí zrušit. K tomu lze citovat závěry Nejvyššího správního soudu v rozhodnutí č. j. 3 As 51/2007-84 ze dne 23. 7. 2008. Nejvyšší správní soud uvedl, že pokud se správní orgán v rozhodnutí o opravném prostředku nevypořádá se všemi námitkami, které v něm byly uplatněny, způsobuje to nepřezkoumatelnost rozhodnutí, spočívající v nedostatku jeho důvodů.

12. Námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí krajský soud neshledává důvodnou. Předně je nutno konstatovat, že žalobce ani neuvedl, které námitky podle jeho názoru vypořádány nebyly. Dle názoru soudu v napadeném rozhodnutí na str. 7–9 se žalovaný vypořádal se všemi odvolacími námitkami. Soud zastává názor, že žalovaný dostal svým zákonným povinností, vyplývajícím z 68 odst. 3 správního řádu a § 89 odst. 2 správního řádu.
13. K žalobní námitce žalobce, že správní orgán I. stupně neakceptoval jeho omluvu z ústního jednání, krajský soud předně uvádí, že podle článku 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod má každý právo, aby jeho věc byla projednána v jeho přítomnosti a aby se mohl vyjádřit ke všem prováděným důkazům. Z ust. § 80 odst. 4 PŘZ plyne, že k ústnímu jednání správní orgán předvolá účastníky řízení. Ústní jednání lze konat bez přítomnosti obviněného jen tehdy, jestliže byl řádně předvolán a souhlasí s konáním ústního jednání bez vlastní přítomnosti nebo pokud se na předvolání nedostaví bez náležité omluvy nebo bez dostatečného důvodu. Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 9 As 101/2012-60 ze dne 21. 2. 2013 konstatoval, že uplatnění práva na projednání přestupku v přítomnosti obviněného z přestupku předpokládá jistou součinnost, jak ze strany správního orgánu, tak ze strany samotného obviněného z přestupku. Správní orgán má povinnost postupovat tak, aby obviněnému z přestupku vytvořil podmínky pro to, aby mohl realizovat svoje právo na projednání přestupku v jeho přítomnosti. Jde především o nutnost obviněného řádně předvolat k jednání. Již samotná povaha práva na projednání přestupku v přítomnosti obviněného pro svou realizaci v praxi vyžaduje též jistý stupeň součinnosti ze strany obviněného z přestupku, kterou lze spatřovat např. v tom, že se fyzicky dostaví, příp. se náležitě omluví, pokud se nemůže dostavit, byť se jednání zúčastnit chce. Správní orgán má povinnost akceptovat omluvu, která je náležitá; to předpokládá jak její bezodkladnost, tak i relevanci důvodů, o něž se opírá. Právní institut omluvy z ústního jednání o přestupku pak pro obviněného z přestupku představuje určité zákonem předvídané dobrodiní, jehož využití je pak nutno spojit s požadavky, které zaručí jeho výkon, jenž nebude kolidovat se samotným účelem řízení – projednáním přestupku. Při hodnocení včasnosti omluvy je nutno přihlídnout zejména k tomu, jaké prostředky komunikace může obviněný z přestupku pro svou omluvu zvolit a nakolik je či není schopen učinit omluvu s dostatečným předstihem. Odkázat lze i na konstantní judikaturu Ústavního soudu, např. nález sp. zn. III. ÚS 68/97, usnesení sp. zn. II. ÚS 100/2002. Dle názoru krajského soudu omluva žalobce nesplňovala podmínky citovaného § 80 odst. 4 PŘZ a § 59 věty čtvrté správního řádu, podle něhož nemůže-li se ze závažných důvodů předvolaný dostavit, je povinen bezodkladně se s uvedením důvodů správnímu orgánu omluvit. Jak výše uvedeno, předvolání k ústnímu jednání nařízenému na 13. 9. 2018 bylo žalobci po marném uplynutí úložní doby a doručení fikcí vloženo dne 5. 9. 2018 do poštovní schránky. Omluvu z ústního jednání žalobce podal k poštovní přepravě až dne 12. 9. 2018, tedy den před konáním jednání nařízeného na druhý den dopoledne. Správnímu orgánu I. stupně byla tato omluva doručena až 14. 9. 2018. Žalobce nikdy nevysvětlil, proč meškal s odesláním

omluvy až do okamžiku, kdy bylo nanejvýš pravděpodobné, že tato nedojde správnímu orgánu do zahájení ústního jednání. V plné shodě se žalovaným proto soud zastává názor, že tuto omluvu nelze hodnotit jako včasnou. Zároveň ji nelze hodnotit ani jako důvodnou, neboť žalobce své tvrzení o zahraniční dovolené nespécifikoval a ničím nedoložil. O nedůvodnosti omluvy nebylo žádných pochyb, neotevíral se proto ani prostor pro uplatnění zásady *in dubio pro reo*. Nelze mít zato, že pokud se jedná o první omluvu z prvního jednání a nehrozí uplynutí prekluzivní lhůty, není třeba klást na včasnost a důvodnost omluvy zákonné nároky. Navíc soudu je i z jeho úřední činnosti známo to, co uvádí žalovaný, že sice žalobce se k jednáním v přestupkových věcech nedostavuje (srov. např. řízení vedené u podepsaného soudu pod sp. zn. 19 A 26/2019). Krajský soud proto uzavírá, že správní orgán mohl věc projednat v nepřítomnosti žalobce, jakožto obviněného z přestupku, když se, ač byl řádně předvolán, nedostavil bez včasné a důvodné omluvy k ústnímu jednání. Z tohoto důvodu jsou rovněž bezdůvodné všechny návazné námitky ohledně práv, která chtěl žalobce u ústního jednání dle žalobních bodů realizovat.

14. Krajský soud k obecné námitce žalobce, že mu nebylo relevantně prokázáno, že by se dopustil předmětného přestupku, na závěr uvádí, že správní orgán se dostatečně v odůvodnění rozhodnutí vypořádal s důvody, které vedly k rozhodnutí o uznání viny žalobce, rozhodnutí je přezkoumatelné a zákonné. Protože krajský soud shledává správnými zjištění správních orgánů z podkladů pro rozhodnutí a ztotožňuje se i s jejich právními závěry, v podrobnostech odkazuje na rozhodnutí správního orgánu I. stupně a žalovaného, která tvoří nedílný celek. Soud neshledal vady řízení, které by založily nezákonnost napadeného rozhodnutí.
15. Pokud se týče namítaného nedodržení lhůty pro vydání napadeného rozhodnutí, soud poukazuje na judikatorní závěry, dle nichž jsou lhůty uvedené v § 71 správního řádu lhůtami pořádkovými, a jejich nedodržení nelze považovat za podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které by mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé (srov. rozsudek Městského soudu v Praze č. j. 9 A 128/2010-33 ze dne 22. 7. 2011). Nicméně v případě nedodržení uvedených lhůt je možno uplatnit prostředky proti nečinnosti. Není tedy pravdou, že prodlení správního orgánů není spojeno s žádnými následky.
16. Žalobce konečně namítal, že ačkoli odvolací orgán změnil formu zavinění z těžšího úmyslu na lehčí nedbalost, nesnížil mu trest. K tomu soud uvádí, že dle § 125c odst. 5 písm. f) zákona o silničním provozu se za přestupek uloží pokuta od 2 500 do 5 000 Kč, jde-li o přestupek mj. podle odstavce 1 písm. f) bodu 3. Jestliže tedy byla pokuta uložena na spodní hranici zákonné sazby, nebyl zde prostor pro její snížení s ohledem na změnu minimálně zjištěného zavinění.
17. Ze shora uvedených důvodů krajský soud žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
18. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce v řízení úspěšný nebyl a žalovanému nad rámec jeho úřední činnosti žádné náklady nevznikly. Soud proto žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem, pokud stěžovatel sám nemá vysokoškolské právnické vzdělání.

Ostrava 8. 4. 2020

JUDr. Daniel Spratek, Ph.D.

samosoudce